

TESTIMONY ID: 19

AGE: 18

AGE RANGE: 18-20

GENDER: f

MARITAL STATUS: in a relationship

REGION: Volyn region

OCCUPATION STATUS: Never occupied

FORCIBLY DISPLACED: no

EDUCATION: complete secondary education

DATE OF TESTIMONY: 2022-05-23

DATE RANGE: 2022 Spring

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

Hello. I'm [NAME1] and I'm 18 years old. I was born in Ukraine. I live my life in a small very beautiful village. I have a lot of desires and dreams at the age of 18, because I am still very young and therefore life is just "beginning". I am studying to be a teacher, because I love children very much and I want to bring them up in the future as real Ukrainian workermen (workwomen). Every day I woke up and lived the day, not appreciating it and the time, because I thought it would always be so. But when I woke up on the morning of February 24 from my mother's words - "[NAME1], wake up, the war has begun" - at first I did not understand what she meant ?! No explosions were heard in our area, so we learned from relatives. After my mother's words, my brain tried for another 5 minutes to understand the word "war". I never in my life thought that I would have to go through this (like all Ukrainians). That day we went to the village to buy flour, my mother felt, so we had everything in stock, not just flour. I saw then people who were so scared that it just seemed like the end of the world, people they were just in despair, they didn't know where to run, what to do, to run away or to stay at home. For the next 5 days, no one did anything, just my family, we were all waiting for something, listening to every sound. The reason for our experience was that we live 40-50 km from the border with Belarus, hearing and seeing the technology made me sick of fear. Then we started to return to normal life, because there are always a lot of things in the village, and it was a little distracting. And my pleasure has always been and is God, I believe in Him, and from the first day I believed and prayed to Him, such a prayer that, wherever I was, in what situations, what trials I did not have to go through to protect me and shore. I go to the [INSTITUTION1], and since the beginning of the war I have been going to the House of Prayer every night to pray. One evening our young people were invited to talk about volunteering, we all

unanimously agreed. And the next day (March 28) we started working. I never thought that the youth of my church was so friendly and hardworking, although I knew everyone very well. We gather almost every day early in the morning and until late at night we prepare various delicacies (cookies, buns, pies), dumplings, dumplings (our last shipment in one day made and cooked about 24 thousand and baked 8 boxes of cookies and about 500 buns), various meat dishes, cutlets, rice, etc. And just every day, although pre-tired and you still go, because you know that for Ukrainians it is now very necessary. That's why we are still trying to help as much as we can. And I thank God for this opportunity. With the beginning of the war, my values changed dramatically, as did all Ukrainians. I really appreciate the time with family, friends, loved ones. I also try to help my neighbours as much as I can. We will definitely win because we are with God and we are unbreakable.

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 19

ВІК: 18

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 18-20

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: в стосунках

ОБЛАСТЬ: Волинська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ: Не були окуповані

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: ні

ОСВІТА: повна заг. сер.

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-05-23

Проміжок часу: 2022 Весна

ОПИШІТЬ СВОЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Привіт. Я [ІМ'Я1], і мені 18 років. Народилась я на Україні. Проживаю своє життя у маленькому дуже чудовому селищі. У мене дуже багато бажань та мрій у моїх 18, адже я ще зовсім молода і тому життя лише "розпочинається". Я навчаюсь на вчителя, адже дуже люблю дітей і хочу їх виховувати у майбутньому справжніх працівників (працівниць) українців. Кожного дня я прокидалась і проживала день, не дуже цінуючи його та час, тому що я вважала, що буде так завжди. Але, прокинувшись вранці, 24-го лютого від маминих слів - «[ІМ'Я1], прокидайся розпочалась війна"- я спочатку взагалі не зрозуміла, що вона має на увазі?! Не чути було у нашій місцевості вибухів, тому ми дізнались від родичів. Після маминих слів, мій мозок намагався ще десь наступних 5 хвилин, зрозуміти слово "війна". Я ніколи в житті не думала, що це прийдеться мені пережити (як і всі українці). Цього дня ми поїхали до смт, для того щоби купити муки,

моя мама як відчувала, тому у нас все було необхідне із запасом, не було лише муки. Я побачила тоді людей, які були такі налякані, що просто здавалась ніби кінець світу, люди просто були у розпачі, не знали куди бігти, що робити, тікати кудись чи залишатись вдома. Наступних десь 5 днів, просто ніхто нічого не робив, просто моя сім'я, всі ми чогось чекали, прислуховувались до кожних звуків. Причиною нашого переживання ще було, те що ми живемо 40-50 км від кордону з Білоруссю, чувши й бачивши техніку мене аж нудило від страху. Далі вже ми розпочали потроху повертатись до звичного життя, адже в селі завжди дуже багато справ, і це трішки відвертало. А ще моєю втіхою завжди був і є Бог, я вірю в Нього, і з першого дня вірила і до нього молилась, такою молитвою що, де б я не була, в яких ситуаціях, які випробування мені не прийшлося б пройти, щоб Він мене охороняв і беріг. Я ходжу до [ІНСТИТУЦІЯ1], і з початком війни я щовечора ходила на молитви до Дому молитви. Одного вечора нашу молодь запросили на розмову на рахунок волонтерства, ми всі одноголосно погодились. І на наступний день (28 березня) приступили до роботи. Я ніколи не думала, що молодь моєї церкви настільки дружна і працьовита, хоча я всіх знала дуже добре. Ми майже щодня збираємось рано вранці й до пізньої ночі готуємо різні смаколики (печиво, булочки, пиріжки), вареники, пельмені (під час останнього нашого відправлення за один день наліпили й зварили близько 24 тис. і спекли 8 ящиків печива та близько 500 булочок), різні м'ясні страви, котлети, рис і т. д.. І просто щодня, хоч вже попередньо і втомлений все одно йдеш, тому що знаєш, що для українців це зараз дуже необхідно. Тому ми до цього часу стараємось допомагати тим, чим можемо. І я дякую Богові за таку можливість. З початком війни у мене кардинально помінялись цінності, як і у всіх українців. Я дуже ціную відтепер час з рідними, друзями, коханим. Також стараюсь допомагати ближнім чим можу. Ми обов'язково переможемо, тому що ми з Богом і ми незламні.

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.